

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ Σάββατο 1 - Κυριακή 2 Ιανουαρίου 2011

Ανδρέας Δρακόπουλος: Ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας;

Του Αντώνη Η. Διαματάρη
Εκδότη/Διευθυντή του «Ε.Κ.»

Μια συζήτηση με τον Ανδρέα Δρακόπουλο, συμπρόεδρο του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος», είναι πάντα μια πολύτιμη εμπειρία.

Η φρέσκια μη συμβατική σκέψη του ανοίγει νέους ορίζοντες στη συζήτηση, προβληματίζει, την ανεβάζει σε ένα άλλο επίπεδο. Την κουβαλάς μαζί σου για καιρό.

Την είσοδο των γραφείων του ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος» στο Μανχάταν κοσμεί μια προτομή του ιδρυτή του. Η «παρουσία» του μεγάλου Έλληνα επιχειρηματία δεν σταματά εκεί. Είναι αισθητή και στην τελευταία γωνιά των λιτών γραφείων. Ο ανυποψίαστος συνομιλητής του Α. Δρακόπουλου θα είχε δυσκολία να αντιληφθεί ότι ο ταπεινός, γλυκομίλητος, απροσποίητος άνθρωπος που τον υποδέχθηκε ασκεί σημαντική επιρροή τόσο μέσα από το ίδρυμα όσο και μέσα από την ισχυρή, χαρισματική προσωπικότητά του.

Οφείλω την αποκάλυψη ότι συνδέομαι φιλικά με τον Ανδρέα Δρακόπουλο. Διαφάνεια παντού και σε όλα, όπως και ο ίδιος πάντα ζητά.

Πιστεύω πως δεν το αφήνω αυτό να με επηρεάσει. Αντίθετα ανησυχώ μπν τυχόν τον αδικήσω με τον αυτοέλεγχο που ασκώ στο γραπτό αυτό εξαιτίας της φιλικής μας σχέσης.

Η εγγύτητά μου όμως προς εκείνον μού δίνει τη δυνατότητα να πω αυτό που λένε σχεδόν όλοι όσοι τον γνωρίζουν: Οτι ξεχωρίζει σαν άνθρωπος και Έλληνας και ότι μαζί με τα άλλα μέλη του Δ.Σ. του Ιδρύματος και τους συνεργάτες του το ανέδειξαν σε υπόδειγμα, με σημαντική προσφορά στην ομογενειακή παιδεία και στην Ελλάδα.

Πρόκειται αναμφισβήτητα για έναν από τους ηγέτες της γενιάς του και ένα αστέρι του Ελληνισμού.

Ακολουθεί η συνέντευξη.

«Εθνικός Κήρυκας»: Εντυπωσιάζετε με την αφοσίωσή σας στους στόχους που έθεσε ο ιδρυτής του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος», με την τελειότητα που επιδεικνύετε στο καθετί που έχει σχέση με αυτό, κάτι που τον δικαιώνει και που μετατρέπει την αγάπη και την υπερηφάνεια που αισθάνεστε για τον άνθρωπο Σταύρο Νιάρχο σε μια κληρονομιά που θα τον καταστήσει αθάνατο.

Ανδρέας Δρακόπουλος: Θα ήθελα πάντως να επισημάνω ότι δεν είναι τυχαίο που ο Σταύρος Νιάρχος δεν έκανε το Ίδρυμα όσο ζούσε. Και θα σου πω τη σκέψη μου. Η σωστή διοίκηση ενός κοινωφελούς ιδρύματος έχει όλες τις δυσκολίες μιας κερδοσκοπικής επιχείρησης με δύο διαφορές: Από τη μία δεν υπάρχει κέρδος, άρα δεν χρειάζεται να ανησυχείς, αλλά και δεν αποκομίζεις κέρδη,

Ο συμπρόεδρος του Κοινωφελούς Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος» Ανδρέας Δρακόπουλος (αριστερά) ενώ συνομιλεί με τον εκδότη - διευθυντή του «Ε. Κ.», Αντώνη Η. Διαματάρη, για το έργο του Ιδρύματος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΕΗ

Ο συμπρόεδρος του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος», Ανδρέας Δρακόπουλος, κατά τη διάρκεια της συνέντευξης που παραχώρησε στο

ενώ από την άλλη, απολαμβάνεις τη χαρά και την ικανοποίηση που αισθάνεται κανείς όταν μπορεί να βοηθήσει κάποιον που μπορεί να συνεισφέρει για μια κάπως καλύτερη κοινωνία.

Δεν είναι τυχαίο ότι δεν το έκανε όσο ζούσε, ίσως γιατί ήξερε ότι αυτό δεν ήταν μια απλή υπόθεση και ήθελε να συγκεντρωθεί στο να πετύχει επιχειρηματικά. Δεν είναι εύκολο πράγμα να τρέχεις ένα ίδρυμα αν θες να το κάνεις σωστά, με αξιοκρατία και αποτελεσματικότητα και να μην κοιτάς τι θα σου αποδώσει, αλλά απλά πώς μπορείς να βοηθήσεις τους συνανθρώπους σου.

Από την άλλη μεριά, δεν υπάρχει συγκεκριμένο «μοντέλο επιτυχίας». Π.χ., ο Μπιλ Γκέιτς παραιτήθηκε από τη «Microsoft» και ασχολείται αποκλειστικά με το ίδρυμά του. Θέλει να «είναι από πάνω» καθημερινά και θέλει να αφισιώσει την προσωπική του σφραγίδα και βέβαια να ικανοποιηθεί βλέποντας τη θετική επίδραση που μπορεί να έχουν οι τεράστιες δωρεές του. Είναι ενδιαφέρον, όπως διάβασα πρόσφατα, ότι και αυτός προσπαθεί να βρει έναν πιο αποτελεσματικό τρόπο για να πετύχει τους φιλάνθρωπικούς του στόχους. Καταλαβαίνει ότι ο δρόμος που μπορεί να οδηγήσει σε επιτυχίες στον επιχειρηματικό κόσμο δεν αποτελεί αναγκαία και τον καλύτερο δρόμο που οδηγεί στην «επιτυχία» στο φιλάνθρωπικό χώρο. Επίσης είχε ενδιαφέρον το πρόσφατο ταξίδι του μαζί με τον Μπάφετ στην Κίνα με σκοπό να «δείξουν» καλοπροαίρετα στους Κινέζους «ομόλογούς» τους πώς να επιδιώκονται στη φιλάνθρωπία. Βέβαια, οι Κινέζοι βασικά είπαν, «πολύ ωραία, ελάτε να συζητήσουμε αλλά μην προσπαθείτε

να μας αποδείξετε ότι εσείς έχετε το σωστό τρόπο. Υπάρχουν πολλοί και ποικίλοι τρόποι για να βοηθήσει κανείς».

Η «βιομηχανία» της φιλάνθρωπίας -στην Αμερική είναι πραγματική βιομηχανία- με όλη την κατάλληλη υποδομή. Υπάρχουν άνθρωποι που τους ρωτάς τι δουλειά κάνουν και σου απαντούν ότι δουλεύουν στο χώρο της φιλάνθρωπίας. Σε ποια άλλη χώρα του Κόσμου υπάρχει τέτοια υποδομή για τη φιλάνθρωπία; Σε καμία.

Καμιά φορά, εδώ στην Αμερική, μερικοί απορούν γιατί δεν μπορούν να γίνουν παρόμοια πράγματα αλλού. Γιατί πουθενά στον Κόσμο δεν υπάρχουν οι σωστές βάσεις και συνάμα η απαραίτητη νοοτροπία που θα επιτρέψει να ανθίσει φιλοσοφικά και πρακτικά η φιλάνθρωπία.

Εκτός Αμερικής η φιλάνθρωπία πολλές φορές γίνεται σε πολύ προσωπικό επίπεδο και σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, ενώ στην Αμερική είναι τρόπος ζωής.

Η φιλάνθρωπία για μένα αποτελεί πάρα πολύ σπουδαίο έργο, τρόπο ζωής. Απαιτεί πολλή δουλειά για να γίνει σωστά. Φιλάνθρωπία κάνεις γιατί πραγματικά το νιώθεις, το θέλεις, και μπορείς. Από την άλλη πλευρά, δεν πρέπει να επιβάλεις κάτι τέτοιο σε κάποιον μόνο και μόνο γιατί γίνεται από άλλους πλούσιους. Δεν πρέπει ποτέ να «επιβάλλεται» η φιλάνθρωπία γιατί τότε κινδυνεύει να χάσει την αξία της. Πρέπει να παραμείνεις στο νόημα της λέξης, «φίλος του ανθρώπου» και να το αισθάνεσαι. Αυτοί οι οποίοι μπορούν να δώσουν χρήματα πρέπει να το κάνουν σωστά και να βοηθούν την κοινωνία.

γραφείο του στο Μανχάταν, αναφέρθηκε στο έργο του Ιδρύματος, στην κατάσταση στη γενέτειρα και σε θέματα της Ομογένειας.

«Ε.Κ.»: Τι θα λέγατε για την νοοτροπία που υπάρχει στην Ελλάδα σχετικά με την φιλάνθρωπία;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Θα έλεγα ότι υπάρχει μια λάθος νοοτροπία ως επί το πλείστον, καθώς και πολλές δυσκολίες για να μπορέσει κανείς να «στηθεί» σωστά στον τομέα της φιλάνθρωπίας. Η γραφειοκρατία και η έλλειψη σωστής νομοθεσίας (ποσοστό δωρεάς που εκπίπτει του φόρου όσον αφορά ατομικές δωρεές, στήσιμο κοινωφελών εταιρειών ως μη-κερδοσκοπικές με τη κατάλληλη υποδομή) που να «υποστηρίζει» την φιλάνθρωπία, δεν βοηθούν.

Όταν αρχίσαμε στην Ελλάδα το έργο μας τη δεκαετία του 1990 είχαμε βρει ότι το 10% του συνολικού ποσού της κάθε δωρεάς μας έπρεπε, σύμφωνα με την κατά γράμμα ερμηνεία του νόμου, να πληρώνεται σε έναν «κορβανά» του υπουργείου σαν «ναβατζιλίκι». Γι' αυτό λοιπόν χρειάζεται πάνω απ' όλα η σωστή νοοτροπία, υποβοηθούμενη από σωστές υποδομές για να μπορέσει να ανθίσει σωστά η φιλάνθρωπία και για να μπορέσει να συνεισφέρει και αυτή με τον τρόπο της σε ένα καλύτερο «αύριο». Οχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στον περισσότερο Κόσμο, εκτός Αμερικής, χρειάζεται πολλή δουλειά για να γίνει η συνεισφορά της φιλάνθρωπίας πολύ πιο αποτελεσματική.

«Ε.Κ.»: Ιδίως σήμερα, υπό τις οικονομικές συνθήκες που βρίσκεται η Ελλάδα, δεν θα μπορούσε η φιλάνθρωπία να αποτελέσει ένα μέσο ανακούφισης μέρους του λαού;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Θα έπρεπε. Σε μια χώρα που «γέννησε» τη λέξη φιλάνθρωπία, και σε μια χώρα

κάνουν καμιά απολύτως ουσιαστική φιλάνθρωπική ενέργεια. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο για τις δύσκολες στιγμές που περνάει η Ελλάδα από την φιλάνθρωπία.

Βέβαια, σου λένε μερικοί «να δώσω εγώ σε φιλάνθρωπικούς σκοπούς και να καθούν τα λεφτά; Να μου τα φάνε;». Ετσι έχει δημιουργηθεί ένας φαύλος κύκλος και σε τελική ανάλυση ποιος τα πληρώνει όλα αυτά; Αυτός που έχει τη μεγαλύτερη ανάγκη, ο απλός άνθρωπος, μια κοινωνία που έχει μεγάλη ανάγκη για κάθε μορφή βοήθειας;

Στην Αμερική παρατηρεί κανείς ότι τα μεγάλα πανεπιστήμια, μουσεία, κ.λ.π, τα οποία έχουν ένα τεράστιο προϋπολογισμό, ένα παρά πολύ μεγάλο ποσοστό του προϋπολογισμού τους προέρχεται από ιδιωτικές δωρεές. Λειτουργεί η φιλάνθρωπία, τόσο πρακτικά όσο και ηθικά. Απλώς πρέπει να στηθεί σωστά, για να υπάρχει η υποδομή και η σωστή νοοτροπία. Δεν κάνεις φιλάνθρωπικές ενέργειες για να πάρεις κάτι, αλλά γιατί πιστεύεις, μπορείς και συνεισφέρεις.

Αυτό ισχύει και για την Ελλάδα. Η φιλάνθρωπία σε σωστές βάσεις μπορεί να συνεισφέρει και να «συμπληρώσει» το κράτος. Αλλά δεν πρέπει και δεν μπορεί να «αναπληρώσει» το κράτος, γιατί μπορεί να οδηγήσει σε μια σχέση εξάρτησης, η οποία δεν εξυπηρετεί κανένα, ειδικά μακροχρόνια.

Συνέχεια στη σελίδα 4

Ανδρέας Δρακόπουλος: Ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας;

Συνέχεια από τη σελίδα 3

Επίσης, πιστεύω πολύ -και το κάνουμε ολοένα και περισσότερο- στις ανταποδοτικές δωρεές (challenge grand's.) Η φιλοσοφία αυτών των δωρεών είναι ότι εκτός από εμάς πρέπει και άλλοι που μπορούν να συνεισφέρουν να το κάνουν, ειδικά όταν πρόκειται για δωρεές που τελικά βοηθούν συγκεκριμένους σκοπούς και συγκεκριμένες «ομάδες» ανθρώπων. Πολλοί μπορούν να βοηθήσουν. Η συμμετοχή έχει σημασία και όχι το ποσό.

Στην Αμερική ακόμα και οι πιο φτωχοί άνθρωποι προσφέρουν, πέντε δολάρια στον Ερυθρό Σταυρό για παράδειγμα, επειδή εδώ η φιλανθρωπία αποτελεί τρόπο ζωής. Ολοι μπορούν να βοηθήσουν, άλλοι με χρήματα, άλλοι διαθέτοντας τον χρόνο τους, άλλοι με την καθοδήγηση και άλλοι προσφέροντας τεχνογνωσία. Η φιλανθρωπία μπορεί να επιτευχθεί σε πολλά επίπεδα και ίσως ο πιο «εύκολος» τρόπος είναι προσφέροντας χρήματα.

Υπάρχει βέβαια και ο εθελοντισμός, μια άλλη μορφή «γνήσιας» φιλανθρωπίας, που ίσως είναι πιο σπουδαία από την φιλανθρωπία που εκφράζεται μέσω χρηματικών παροχών, καθώς απαιτεί να προσφέρει κανείς τον χρόνο του και την ψυχή του. Ολα αυτά συνιστούν τρόπο ζωής.

Φοβάμαι ότι τόσο στην Ελλάδα, όσο και στον περισσότερο κόσμο εκτός Αμερικής, πολλές φορές απουσιάζει αυτή η νοοτροπία. Υπάρχει δηλαδή μια άλλη νοοτροπία που δηλώνει ότι προσφέρεις ή γιατί είσαι αφελής, ή για να πάρεις κάτι ως αντάλλαγμα. Με άλλα λόγια, η φιλανθρωπία δεν αποτελεί τρόπο ζωής. Δεν είναι λοιπόν μόνο οι φοροαπαλλαγές το κίνητρο για φιλανθρωπία. Χρειάζεται και η σωστή «παιδεία».

Είναι δύσκολο εκτός Αμερικής να καταλάβει κανείς πως λειτουργεί τουλάχιστον πρακτικά η φιλανθρωπία. Δεν γίνεται τίποτα εύκολα και από μόνο του. Δεν πρέπει να είσαι στο συμβούλιο ενός μη-κερδοσκοπικού οργανισμού για τη δημοσιότητα, αλλά επειδή δουλεύεις, προσφέρεις χρήματα, χρόνο και ιδέες. Οσο σκέπτεται και αναλύει κανείς το συγκεκριμένο θέμα, βλέπει ότι η φιλανθρωπία σε αντίθεση με ό,τι πιστεύουν στην Ελλάδα και εκτός Αμερικής, είναι μια ολόκληρη βιομηχανία, έχει πάρα πολλά επίπεδα, και αποτελεί θέμα παιδείας. Δεν είναι μόνο τα λεφτά που καθορίζουν τα πράγματα.

«Ε.Κ.»: Είχε αναλύσει σε κανέναν ο Σταύρος Νιάρχος το θέμα του Ιδρύματος πέρα απ' ό,τι αναφέρει στη διαθήκη του;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Ο Νιάρχος έλεγε και σε εμένα, που είχαμε συζητήσει το θέμα, ότι ήταν ένας

Επάνω ο κ. Ανδρέας Δρακόπουλος (δεξιά) και ο Έλληνας πρόεδρος Βασίλειος Κασκαρέλης ενώ βλέπουν τα εκθέματα της έκθεσης "Three Faiths: Judaism, Christianity, Islam" στην Κεντρική Δημοτική Βιβλιοθήκη στο Μανχάταν. Δεξιά, στο στιγμιότυπο από τη βράβευση του Ιδρύματος από τον Καθηδρικό Ναό της Αγίας Τριάδας, στις 6 Ιουνίου 2010, διακρίνονται οι: Ανδρέας Δρακόπουλος (στο βήμα), Εμμανουήλ Δήμος (κέντρο) και Νικόλαος Κουτσομύτης (πρόεδρος Καθηδρικού).

πολίτης του Κόσμου (global citizen), με την πραγματική έννοια της έκφρασης, αν και πολλοί τον κατηγορούν ότι δεν πλήρωνε τους φόρους που έπρεπε. Το θέμα δεν είναι ότι δεν τηρούσε τους νόμους, αλλά ότι ήταν πραγματικός πολίτης του Κόσμου και ως τέτοιος τους απέφευγε νομίμως. Μου είχε πει, λοιπόν, ότι θα αφήσει ένα πολύ μεγάλο μέρος της περιουσίας του για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Άλλοι το κάνουν εν ζωή, αλλά αυτός το έκανε πθελπημένα για μετά τον θάνατό του.

Δεν είχε συγκεκριμένη ατζέντα, και δεν το έκανε για να επωφεληθεί ο ίδιος ή οι απόγονοί του και οι κληρονόμοι του. Το έκανε γιατί πραγματικά πίστευε ότι αυτό ήταν η ευκαιρία που είχε να δώσει πίσω ένα μέρος της περιουσίας που απέκτησε όσο ζούσε, για να βοηθήσει τους συνανθρώπους του. Αυτό που απέκτησε δεν ήταν μόνο χρήματα, αλλά και η επιχειρηματικότητα. Γιατί είτε το θέλουμε είτε όχι ήταν από τους καλύτερους επιχειρηματίες που έχουν περάσει ποτέ.

«Ε.Κ.»: Είναι τυχαίο που επέλεξε την τέχνη και τον πολιτισμό, την παιδεία, την υγεία και την κοινωνική πρόνοια ως τους τομείς δραστηριοποίησης του Ιδρύματος;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Η αλήθεια είναι ότι ο ίδιος είχε επιλέξει πάρα πολλές υποκατηγορίες. Και τε-

λικά με τους τέσσερις αυτούς τομείς δραστηριότητας του Ιδρύματός μας προσπαθούμε και καλύπτουμε ένα πολύ μεγάλο κοινωνικό πλαίσιο. Άλλα ιδρύματα, πολύ πετυχημένα διαλέγουν ένα ή δύο «στόχους» και τους προσεγγίζουν με συγκεκριμένες, μεγάλες δωρεές. Το ωραίο είναι ότι δεν υπάρχει ένα συγκεκριμένο «μοντέλο» για να πετύχει κανείς τους φιλανθρωπικούς του στόχους.

Εμείς είμαστε χαρούμενοι που μπορούμε να καλύψουμε ένα τόσο μεγάλο φάσμα. Οπου υπάρχει ανάγκη και έχουμε τη δυνατότητα παροχής βοήθειας, προσπαθούμε να βοηθήσουμε, εφόσον πιστεύουμε ότι ο σκοπός του έργου είναι σωστός και ότι υπάρχουν οι άνθρωποι οι οποίοι θα κάνουν σωστή δουλειά. Αυτό είναι πολύ σημαντικό.

Κάνουμε έργα που διαφέρουν απόλυτα σε μέγεθος, από πολύ μικρά ως και πολύ μεγάλα, όπως αυτό του ΚΠΙΣΝ (Κέντρο Πολιτισμού Ιδρυμα «Σταύρος Νιάρχος») στην Αθήνα (το οποίο συμπεριλαμβάνει τη νέα Εθνική Βιβλιοθήκη, τη νέα Εθνική Λυρική Σκηνή, καθώς και ένα πολύ μεγάλο πάρκο, πάνω από 100 στρέμματα, ζωτικής σημασίας για την Αθήνα). Αυτό είναι το μεγαλύτερο έργο που έχουμε κάνει ως σήμερα με προϋπολογισμό 566 εκατομμυρίων ευρώ.

«Ε.Κ.»: Το Ιδρυμα μέχρι στιγμής έχει προσφέρει 1.2 δισεκατομμύρια

πολλά έργα.

Υπάρχουν τόσοι πολλοί λόγοι οι οποίοι μας ωθούν να κάνουμε δωρεές. Δημοσιεύουμε μόνο το συνολικό ποσό το οποίο έχουμε διαθέσει μέχρι σήμερα. Πολλές φορές μια «μικρή» δωρεά μπορεί τελικά να συνεισφέρει στο κοινωνικό σύνολο αναλογικά πιο πολύ και από μια χρηματικά «μεγάλη» δωρεά.

Δεν είναι τα χρήματα που να σε ωθούν να δημιουργήσεις σωστό έργο. Ο,τι κάνεις πρέπει να το κάνεις για να βοηθήσεις.

Σκοπός του Ιδρύματος δεν πρέπει να είναι η διαιώνισή του, αν και σκοπεύουμε, καθώς εκόντων των πραγμάτων, να συνεχίσουμε να βοηθάμε για πολλά χρόνια, για πολλές δεκαετίες. Πρέπει να κάνεις σωστά έργα, να γίνεται σωστή προσπάθεια και να βοηθάς το κοινωνικό σύνολο. Αυτό έχει μεγάλη σημασία. Ολοι θέλουν την αναγνώριση, αλλά πρέπει να γίνει μέσα από σωστά έργα, έτσι ώστε να δημιουργηθούν ερείσματα

δολάρια για 1900 δωρεές σε ενενήντα χώρες.

Ανδρέας Δρακόπουλος: Τα σωστά έργα, οι σωστές ιδέες και οι σωστοί άνθρωποι μας έχουν οδηγήσει σε ενενήντα χώρες. Ο χάρτης δημιουργήθηκε από τα έργα. Δεν υπάρχουν πολλά ιδρύματα με τόσο μεγάλη και παγκόσμια δραστηριότητα όσο το δικό μας. Και στο σημείο αυτό θα άθελα να τονίσω την εξαιρετική συνεισφορά όλων των συνεργατών μας στα γραφεία του Ιδρύματός μας στην Αθήνα, στο Μονακό και στην Νέα Υόρκη, οι οποίοι με καθημερινό μεράκι εκτελούν τόσο αποτελεσματικά το φιλανθρωπικό μας έργο σε όλο του το φάσμα.

«Ε.Κ.»: Ποια είναι τα πιο ουσιαστά έργα στην Αμερική;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Είναι πολύ δύσκολο να απαντηθεί αυτό το ερώτημα, διότι είναι δύσκολο να προσδιοριστεί ποια δωρεά θεωρείται πιο ουσιαστική. Για μας κάθε δωρεά είναι ουσιαστική. Έχουμε κάνει πάρα

και για άλλους που μπορούν να ακολουθήσουν το παράδειγμα.

«Ε.Κ.»: Προσπαθείτε να διατηρήσετε στο ελάχιστο τα λειτουργικά έξοδα;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Βέβαια, έχοντας υπόψη ότι ο σκοπός μας είναι να μπορούμε να προσφέρουμε το μεγαλύτερο δυνατό. Η φιλανθρωπία είναι όπως όλες οι άλλες δουλειές και έχει τη ίδια χαρακτηριστικά που έχει μια άλλη επιχείρηση. Η μόνη διαφορά είναι ότι στο τέλος της ημέρας δεν βλέπεις κέρδη, βλέπεις τον κατάλογο των δωρεών και απολαμβάνεις μια ηθική ικανοποίηση.

«Ε.Κ.»: Ποιος ήταν ο Σταύρος Νιάρχος ως άνθρωπος και ως επιχειρηματίας;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Εμείς που ζήσαμε κοντά του και δουλέψαμε μαζί του ακολουθούμε τα βήματά του αυτόματα χωρίς να το σκεπτόμαστε. Προσπαθούμε να ακολουθήσουμε τα διδάγματά του. Υπάρχει αυτή η συνέχεια της νοοτροπίας και της

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΕΗ

Στο στιγμιότυπο από τα προ δύο ετών εγκαίνια του Κέντρου Ελληνικών Σπουδών «Ιδρυμα Σταύρος Νιάρχος» στο Πανεπιστήμιο Γέιλ, από αριστερά, διακρίνονται οι: Νίκος Αγγελόπουλος, Νάσος Ρούσσος, Χάρης Μυλωνάς, Τάσος Γκογκάκος (φοιτητές), Στάθης Καλύβας, διευθυντής του Κέντρου, Μαρία Καλιαμπού, καθηγήτρια, Ανδρέας Δρακόπουλος, συμπρόεδρος του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος» και Σωτηρία Παλιουριά.

δουλειάς, που απαιτούν να κάνουμε αυτά που κάνουμε σωστά.

Ο Νιάρχος δούλεψε πάρα πολύ σκληρά μέχρι το τέλος της ζωής του. Διάβαζε, ασχολιόταν με την κάθε λεπτομέρεια. Δεν ήταν άνθρωπος των γραμμάτων με την σημερινή έννοια. Από μικρό παιδί είχε μάθει να δουλεύει. Είχε φοβερή διαίσθηση. Διάβαζε, μάθαινε και διέθετε το «ταλέντο» της τελειότητας, του να κάνει το καθετί όσο το δυνατό καλύτερα μπορούσε, είτε αυτό ήταν στον χώρο της ναυτιλίας, είτε του χρηματιστηρίου κ.λ.π.

«Ε.Κ.»: Ποια ήταν η δική σας σχέση με τον Νιάρχο;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ό,τι έχω στην προσωπική μου ζωή, το οφείλω στον Σταύρο Νιάρχο. Αυτός πίστεψε σε μένα από τότε που ήμουν μικρός. Βρέθηκα κοντά του τα τελευταία επτά - οκτώ χρόνια της ζωής του όπου εκτός από υπάλληλός του και συγγενής του, έγινα και φίλος του. Ήταν ταυτόχρονα και ο εργοδότης και ο θεός μου, αλλά ήμασταν και φίλοι και περνούσαμε ωραία. Όλα αυτά όμως στα πλαίσια σκληρής δουλειάς και πολλών απαιτήσεων για τελειότητα.

Όταν απαιτείς πολλά από τον εαυτό σου, συνήθως απαιτείς πολλά και από τους γύρω σου. Αλλά δεν απαιτούσε ποτέ πράγματα που δεν τα απαιτούσε από τον ίδιο. Έκανε την «μάκρο» και τη μικροδιοίκηση και ασχολιόταν με την κάθε λεπτομέρεια. Δεν είχε πολλούς ανθρώπους σε διοικητικές θέσεις, ήξερε ότι δεν μπορούν σε τέτοιου είδους επιχειρηματικούς ομίλους να υπάρχουν πολλοί αρχηγοί. Δεν είναι τυχαίο ότι υπήρξε ένας από τους πιο επιτυχημένους επιχειρηματίες του 20ού αιώνα.

«Ε.Κ.»: Πώς ήταν οι σχέσεις του

με τον Ωνάση;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Πολύ καλύτερες απ' ό,τι πιστεύει ο κόσμος. Μπορεί να υπήρχαν επιχειρηματικές διαφορές την ημέρα, αλλά το βράδυ διασκεδάζαν μαζί, π.χ. στο Ελ Μαρόκο, στη Νέα Υόρκη και τα Σαββατοκύριακα πήγαιναν μαζί ταξίδια, κ.λ.π.

Οι σχέσεις ήταν πολύ καλύτερες λοιπόν απ' ό,τι νόμιζε ο κόσμος και απ' αυτά που παρουσίαζαν τα ΜΜΕ. Ο ίδιος είχε πει ότι και οι δύο μας δεν θα είχαμε γίνει αυτοί που γίναμε αν δεν είχαμε ο ένας τον άλλο. Υπήρχε σχεδόν υγιής ανταγωνισμός που στο τέλος της ημέρας βοήθησε και τους δύο.

«Ε.Κ.»: Η ναυαρχίδα και το αποκορύφωμα του έργου του Ιδρύματος είναι το Κέντρο Πολιτισμού «Ιδρυμα Σταύρος Νιάρχος» (ΚΠΙΣΝ) στην Αθήνα.

Ανδρέας Δρακόπουλος: Το ΚΠΙΣΝ είναι το «αποκορύφωμα» της έως τώρα πορείας μας. Σκοπός μας είναι να συνεχίσουμε να κάνουμε και άλλα σημαντικά έργα. Απλώς στη φάση αυτή, είμαστε ακόμα νέοι, 14-15 χρονών, και αυτό πράγματι είναι το μεγαλύτερο και ίσως σημαντικότερο έργο μας. Η ζωή θα συνεχιστεί και θα γίνουν και άλλα μεγάλα έργα. Αυτή τη στιγμή έγινε εκ των πραγμάτων η πιο μεγάλη δωρεά. Γνωρίζαμε ότι υπάρχει μεγάλη ανάγκη στο χώρο της Παιδείας και των Ίδρυμάτων που απαιτεί την δημιουργία μιας νέας σύγχρονης εθνικής βιβλιοθήκης και τελικά βρέθηκε και ο χώρος για την πραγματοποίηση αυτού του έργου, ο οποίος ανήκει στο Δημόσιο. Ενώ στην αρχή μιλούσαμε για 50 -100 εκατομμύρια, φτάσαμε στα διακόσια εκατομμύρια και τώρα έχουμε φτάσει στα 566 εκατομμύρια ευρώ. Είναι ένα τεράστιο έργο. Μια δωρεά από τις μεγαλύτερες που έχουν

γίνει ποτέ στην Ελλάδα.

Για μένα αυτή η δωρεά έχει μεγάλη σημασία. Πολλοί μιλάνε, συμπεριλαμβανομένου και του Ομπάμα, για την ανάγκη δημιουργίας συμπράξεων δημοσίου και ιδιωτικού τομέα (public-private partnership). Σε μια εποχή που οι ανάγκες, παγκοσμίως αλλά ειδικότερα στην Ελλάδα, είναι τεράστιες, ο Δημόσιος και ο ιδιωτικός τομέας δεν μπορούν να αντεπεξέλθουν από μόνοι τους. Με την παγκοσμιοποίηση, οι ευκαιρίες, αλλά ταυτόχρονα τα προβλήματα και οι ανάγκες έχουν αυξηθεί. Χρειάζονται σωστές συνεργασίες για το καλό του κοινωνικού συνόλου.

Για μένα το ΚΠΙΣΝ είναι ένα παράδειγμα μιας τέτοιας συνεργασίας, αφού το κράτος παραχώρησε τον χώρο στον οποίο εμείς κάνουμε την επένδυση αυτή, έως ότου ολοκληρωθεί το έργο.

Μετά θα παραδοθεί όλο στην Ελλάδα. Δεν ζητάμε τίποτε. Η επένδυση των 566 εκατομμυρίων ευρώ γίνεται αποκλειστικά από την τσέπη μας και χαρίζεται στο ελληνικό κράτος για το καλό της ελληνικής κοινωνίας.

«Ε.Κ.»: Δεν θα έπρεπε λόγω της καταστάσεως στην Ελλάδα να ζητούσατε κάποια δέσμευση από το κράτος;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Σκοπός μας είναι να αναλύουμε και να βρίσκουμε καλά προγράμματα για να κάνουμε δωρεές. Στην προκειμένη περίπτωση έχουμε ένα έργο που περιέχει την Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας και τη Λυρική Σκηνή, οργανισμοί, σημαντικά κεφάλαια ενός κράτους. Πιστεύω ότι αυτοί οι οργανισμοί πρέπει να διοικούνται από το κράτος.

«Ε.Κ.»: Διατηρείται καμιά θέση στο Δ.Σ.;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Καμιά απολύτως. Εμείς, το 2015-2016, όταν

καλώς εκόντων των πραγμάτων θα τελειώσει το έργο, θα παραδώσουμε το «κλειδί» και την ΑΕ, την εταιρεία η οποία αυτή τη στιγμή ανήκει σε μας και χρηματοδοτεί εξ ολοκλήρου το έργο, στο ελληνικό δημόσιο. Υπάρχει πάντα η πιθανότητα να συνεισφέρουμε παραπάνω στο μέλλον χρηματικά, όπως θα μπορούσαμε να συνεισφέρουμε σε ένα τέτοιο οργανισμό ακόμη κι αν δεν είχαμε πραγματοποιήσει εμείς αυτό το έργο.

«Ε.Κ.»: Το 2016 η Ελλάδα θα έχει ένα κέντρο πολιτισμού που θα λέγεται Ίδρυμα «Σταύρος Νιάρχος», γιατί έτυχε να δημιουργηθεί με δική μας δωρεά. Οι προθέσεις μας ως δωρεά τελειώνουν σ' αυτό το σημείο. Το κράτος πρέπει να αντιμετωπίσει από τώρα πώς θα διαχειριστεί και θα λειτουργήσει ένα τέτοιο οργανισμό σωστά, καθαρά, και αποτελεσματικά.

Δεν έχουμε τη διάθεση και την πρόθεση, και δεν μπορούμε, να το «τρέξουμε» εμείς μετά την παράδοσή του.

Αλλωστε δεν πρέπει να αφήνεις έναν ιδιώτη από μόνο του να τρέχει τέτοια έργα.

«Ε.Κ.»: Θα αποφασίζατε να αναλάβετε τη δημιουργία ενός τόσο μεγάλου έργου αν γνωρίζατε ότι οι οικονομικές συνθήκες θα ήταν αυτές που είναι σήμερα στην Ελλάδα;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Δύσκολη ερώτηση. Εμείς φτάσαμε στο σημείο να αναρωτηθούμε αν σε τέτοιες εποχές θα πρέπει να κάνουμε τέτοιου είδους έργα. Από την άλλη κοίταξε

την Αμερική. Πότε έγιναν παρόμοια μεγάλα έργα; Πότε δημιουργήθηκαν οι γέφυρες, τα φράγματα, η υποδομή αυτής της χώρας; Τα περισσότερα έγιναν στην περίοδο της μεγάλης δυσπραγίας. Εδώσαν δουλειές, έδωσαν κάποια όνειρα, έδωσαν την αίσθηση ότι υπάρχει ελπίδα, τουλάχιστον για τους νέους. Υπάρχει η δίψα για ελπίδα. Είναι χιλιάδες πράγματα που συμπεριλαμβάνονται σ' αυτό το έργο και σου δίνουν την ελπίδα ότι υπάρχει μέλλον.

Το έργο δίνει την ελπίδα ότι η χώρα μπορεί να γίνει εφάμιλλη ευρωπαϊκών χωρών, με σωστές υποδομές. Η Βιβλιοθήκη και το πάρκο ιδιαίτερα, θα δώσουν μια καινούργια «πνοή».

Καταλαβαίνω τη λογική πίσω από την ερώτηση, τι πάει να κάνει το Ίδρυμα Νιάρχου, σε μια τέτοια χρονική συγκυρία; Και υπήρξε κάποια επιφύλαξη. Αλλά εμείς έχουμε αποφασίσει και χαίρομαι που το κάνουμε γιατί πραγματικά πιστεύω ότι προσφέρουμε ένα έργο που θα αποτελέσει υποδομή για ένα καλύτερο αύριο, μια ελπίδα, και πρέπει κανείς να αρπάξει την ευκαιρία να συνεισφέρει σε ένα καλύτερο αύριο για τις επόμενες γενιές.

«Ε.Κ.»: Πότε θα γίνουν τα εγκαίνια;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Στα τέλη του 2015, καθώς εκόντων των πραγμάτων.

Συνέχεια στη σελίδα 6

Σε πρώτο πλάνο ο Ανδρέας Δρακόπουλος και στο βάθος το πορτραίτο του Σταύρου Νιάρχου, ιδρυτή και ευεργέτη του ομώνυμου Ιδρύματος.

Ανδρέας Δρακόπουλος: Ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας;

Συνέχεια από τη σελίδα 5

«Ε.Κ.»: Μεσολάβησαν δύο κυβερνήσεις στο εν τω μεταξύ. Αλλάξε κάτι;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Με μεγάλη χαρά μας δέχτηκαν και ο κ. Καραμανλής και ο κ. Παπανδρέου. Επίσης οι συνεργάτες τους έχουν καταλάβει ότι δεν ζητάμε τίποτα, έχουν καταλάβει τη σημασία του έργου για μια καλύτερη υποδομή και ένα καλύτερο μέλλον για τη χώρα μας. Νομίζω ότι έχουν εκτιμήσει ότι τρέχουμε τα πράγματα σωστά και έχουν συνεργαστεί και οι δύο κυβερνήσεις άψογα μαζί μας.

Αυτό δεν είναι πολιτικό έργο, αλλά εθνικό και χείρομαι πραγματικά που και οι δύο κυβερνήσεις έχουν συνεργαστεί άψογα γιατί έχουν εκτιμήσει την εθνική σπουδαιότητα του έργου.

«Ε.Κ.»: Βέβαια ψηφίστηκε και από την Βουλή των Ελλήνων.

Ανδρέας Δρακόπουλος: Παρόλα αυτά, εμένα προσωπικά με στενοχωρεί πολύ που τα δύο κόμματα της Αριστεράς είναι εναντίον του έργου, λέγοντας ότι το Ίδρυμα του Νιάρχου «κλέβει» τον πολιτισμό της χώρας και άλλα παρεμφερή. Παρά ταύτα εμείς συνεχίζουμε, ξέρουμε ποια είναι αλήθεια και πιστεύουμε ότι προσφέρουμε στην χώρα.

«Ε.Κ.»: Η κατάσταση στην Ελλάδα μας πληγώνει. Ποιος φέρει την ευθύνη της μερίδας του λέοντος και τι πρέπει να γίνει για να βγει η χώρα από την κρίση;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι φέρουν ευθύνη όλες οι κυβερνήσεις από την μεταπολίτευση και μετά. Το θέμα είναι ποιοι τις εκλέγουν; Εκ των πραγμάτων τις κυβερνήσεις τις έχουμε εκλέξει όλοι δημοκρατικά. Οι περισσότερες κυβερνήσεις από το 1974 και μετά έχουν αποτύχει. Δεν έχουν το όραμα της περίπτωσης. Δεν έχουν ανταποκριθεί στις ανάγκες που είχε και έχει η Ελλάδα. Εχουμε αποτύχει σαν Νεοέλληνες.

Το χειρότερο για μένα είναι ότι χάθηκε το φιλότιμο που ήταν η μεγάλη δύναμη του Έλληνα και του επέτρεπε να κάνει το σωστό. Είναι σαν να τα παραδώσαμε όλα, να παραδώσαμε την ιστορία μας, ποιοί ήμασταν, τον σεβασμό στην οικογένεια, στους μεγαλύτερους, στους δασκάλους, στο καθήκον, στο να κάνουμε το σωστό, χάσαμε τον σεβασμό προς τους άλλους και στο τέλος προς τον εαυτό μας.

Αν χάσεις τον σεβασμό προς όλα γύρω σου και τελικά και τον αυτοσεβασμό, έχεις δεχτεί την καταστροφή. Και αυτό συμβαίνει τα τριάντα πέντε τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και πάμε κάθε χρόνο και χειρότερα.

Αυτό που λέει ο κ. Πάγκαλος, δηλαδή ότι μαζί τα φάγαμε όλοι,

Ο αρχιτέκτονας Renzo Piano (πρώτος αριστερά) ακολουθούμενος από τον συνεργάτη του Giorgio Bianchi και ο Ανδρέας Δρακόπουλος,

καλώς ή κακώς κρύβει μια πικρή αλήθεια. Δεν έχει να κάνει μόνο με λεφτά. Τα φάγαμε όλοι και όλα, και για μένα έχει να κάνει με κάτι παραπάνω από λεφτά.

Δηλώνει ότι όλοι αποτύχαμε. Χάσαμε τη δύναμή μας και το φιλότιμό μας. Μάθαμε στο εύκολο χρήμα, να μην δουλεύουμε, να τα ρίχνουμε όλοι σε άλλους, και ποτέ να μην αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας. Χάσαμε την υπευθυνότητα και τις υποχρεώσεις μας, και συγχρόνως δεν ήμασταν υπόλογοι για τίποτα.

Δημοκρατία χωρίς υπευθυνότητα και υποχρεώσεις δεν νοείται. Ετσι φτάσαμε στο χείλος του γκρεμού στο οποίο βρισκόμαστε σήμερα.

Το πώς θα ξεφύγουμε, είναι πολύ δύσκολο. Πρέπει να αλλάξουμε νοοτροπία. Το κακό είναι ότι την Ελλάδα τα τελευταία χρόνια την κυβερνά ένα 15%, με την έννοια ότι έχεις ένα κομμάτι από διάφορα κόμματα που πραγματικά μας «κυβερνά» (άλλο που μας ρίζανε στα βράχια!) και υπάρχει μια σιωπηλή μεγάλη πλειοψηφία η οποία δεν μπορεί, δεν θέλει, απογοητεύτηκε, πληρώνει τα οπασμένα.

Υπάρχει ακόμη ελπίδα, γιατί υπάρχει μια καινούργια γενιά και η σιωπηλή πλειοψηφία, η οποία το μόνο που θέλει είναι να τους δώσει την ελπίδα ότι τα πράγματα μπορεί να καλύτερέψουν.

Ο κ. Παπανδρέου και οι στενοί συνεργάτες του, προσπαθούν πολύ και πραγματικά θέλουν να πετύχουν, παρ' όλες τις δυσκολίες, να δώσουν στον κόσμο την πίστη ότι παρόλο που βρισκόμαστε σε πολύ δύσκολες καταστάσεις υπάρχει ακόμα ελπίδα.

Δεν μπορεί να αλλάξει γρήγορα κατεύθυνση ένα υπερωκεάνιο που βυθίζεται, δεν μπορούν να αλλάξουν οι συνθήκες και η λάθος νοοτροπία από τη μια μέρα στην άλλη, χρειάζεται πολύ δουλειά, πολλές θυσίες.

Ακόμα και ο καλύτερος πολιτικός δεν μπορεί να αλλάξει τα πράγματα όταν το καράβι μπάζει νερά από χίλιες μεριές. Εγώ νομίζω ότι ο Παπανδρέου κάνει πάρα πολύ καλή δουλειά. Πρέπει ο κόσμος να τον πιστέψει και να τον βοηθήσουν όλοι. Χρειάζεται να πιστέψουν ότι η Ελλάδα μπορεί να ξαναγυρίσει στα καλά της χρόνια. Αυτό σημαίνει επιστροφή στην αισιοδοξία, στο φιλότιμο, στην

ενώ ακολουθούν ο Φίλιππος Νιάρχος (αριστερά) και ο Σπύρος Νιάρχος, καθώς εξέρχονται από το Μέγαρο Μαξίμου.

υπερηφάνεια, στη σκληρή δουλειά, στις αρχές, στον σεβασμό, στις υποδομές.

Μπορεί να έχει βυθιστεί το φιλότιμο, αλλά υπάρχει ελπίδα, απλά πρέπει κάποιος να τον εμπνεύσει και βέβαια αυτό είναι δύσκολο σε μια εποχή που το καράβι μπάζει νερά.

«Ε.Κ.»: Πόσο αρνητική εξέλιξη για τη χώρα θα ήταν η επαναδιαπραγμάτευση του δανείου;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Για μένα μπορείς να διαπραγματευτείς πράγματα όταν έχεις τη δύναμη. Αυτή την στιγμή ο έλεγχος έχει φύγει από τα χέρια σου και μια επαναδιαπραγμάτευση δεν θα είναι ένα τόσο σημαντικό εκεί που έχουν φτάσει τα πράγματα. Το πιο σοβαρό θέμα είναι να μην βγει η Ελλάδα από το ευρώ. Μια τέτοια κατάσταση θα μας φέρει πολλά χρόνια πίσω. Μπορεί να επωφεληθούμε βραχυπρόθεσμα (αν βγούμε από το ευρώ) τόσο οικονομικά όσο και ψυχολογικά. Αλλά μετά; Μετά τι γίνεται; Μια από τα ίδια!

Το πρόβλημά μας δεν είναι η δραχμή και το ευρώ, αλλά η νοοτροπία. Αν πάμε πίσω στην δραχμή

μπορεί για ένα ή δύο χρόνια να αισθανόμαστε ότι είμαστε «μιάγκες», ότι τους ξεφύγαμε και γλιτώσαμε. Από τι γλιτώσαμε; Από τον κακό εαυτό μας; Όμως μετά δεν θα είμαστε μέρος της Ευρώπης και δεν θα μας δέχονται οι αγορές και μετά από δύο τρία χρόνια ευφορίας θα προσγειωθούμε και πάλι πίσω στην πραγματικότητα.

Πρέπει να μην ρίχνουμε τις ευθύνες στους άλλους, αλλά και στους εαυτούς μας γιατί συνηθίσαμε στα έτοιμα και στα εύκολα και δεν σεβόμαστε τίποτα. Όταν δεν δουλεύεις σκληρά, όταν προσπαθείς να τη σκαπουλάρεις και να ρίξεις σε άλλους το βάρος, μετά από λίγο θα βρεθείς και πάλι στο ίδιο χάλι και δεν θα έχεις από πού να πιαστείς πλέον.

Πιστεύω ότι πρέπει να παραμείνουμε στο ευρώ, να δουλέψουμε πάρα πολύ σκληρά και να αλλάξουμε την νοοτροπία μας. Επίσης πιστεύω ότι οι ξένοι όσο βλέπουν ότι προσπαθούμε θα μας βοηθήσουν. Πρέπει όμως να δείξουμε εμείς πρώτοι ότι έχουμε καταλάβει τα λάθη που έχουμε κάνει.

«Ε.Κ.»: Είστε μέλος στα διοικητικά

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΕΗ

Ο Ανδρέας Δρακόπουλος, ο οποίος προτρέπει την έναρξη ευρύτερου διαλόγου για τους σκοπούς της Ομογένειας.

και συμβουλευτικά συμβούλια σπουδαιών ιδρυμάτων, όπως The Rockefeller University και επίσης του Peterson Institute for International Economics in Washington, D.C., μέλος of the International Council of the Center for Strategic and International Studies in Washington, D.C και μέλος of the Advisory Board of the Johns Hopkins Berman Institute of Bioethics. Πώς βλέπουν οι συνάδελφοί σας την Ελλάδα;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Γενικά δεν έχουν εκφραστεί ποτέ ανοιχτά και αρνητικά για την Ελλάδα. Οι Αμερικανοί σέβονται την Ελλάδα, την ιστορία της, και την προσφορά της. Όσοι την έχουν επισκεφθεί μιλούν πάντα με τα καλύτερα λόγια για την χώρα, την ομορφιά της, και τη φιλοξενία της. Λυπούνται όλοι για την κατάστασή μας. Βέβαια λένε επίσης, για να είμαστε δίκαιοι, «κάπου φταίτε κι εσείς». Γιατί φυσικά είναι επίσης θέμα ευθύνης, υπευθυνότητας και θέλησης να είσαι υπόλογος (accountable). Βέβαια παρόμοια προβλήματα υπάρχουν τόσο στην Αμερική όσο και σε άλλες χώρες του Κόσμου, αλλά εμείς ήμασταν από τους χειρότερους γι' αυτό και βρισκόμαστε σε εξαιρετικά δύσκολη θέση.

Υπάρχει και μια άλλη προσέγγιση που έχει ενδιαφέρον. Τι μπορούμε να μάθουμε απ' αυτά που περνάει σήμερα η Ελλάδα; Σίγουρα, είναι στενάχωρο να είσαι το παγκόσμιο σημείο αναφοράς, να ακούς να λέγεται ότι δεν πρέπει να γίνουν οι

άλλοι σαν την Ελλάδα.

Μας αγαπάνε, μας αναγνωρίζουν, μας σέβονται για ό,τι έχουμε προσφέρει, θέλουν να βοηθήσουν, αλλά και οι ίδιοι έχουν τα δικά τους προβλήματα και συγχρόνως είναι και αυστηροί απέναντί μας και φυσικά δικαιολογημένα.

Είναι όπως μια οικογένεια που έχει πέντε παιδιά και το ένα παιδί συνέχεια φωνάζει. Φυσικά θα γελάσεις μερικές φορές και θα χαρείς γιατί το αγαπάς, αλλά σε κάποιο σημείο θα πρέπει να του πεις ότι απαιτείται να δουλέψει, να κάνει το μάθημά του, να σπουδάσει, να πάει σχολείο. Αν τα άλλα παιδιά πηγαίνουν σχολείο και αυτό βγαίνει έξω τα βράδια, και απλά κοιτάει πως θα καλοπεράσει και δεν σε ακούει, μετά από λίγο έρχεται η ώρα να πληρώσει. Και όπως λέει και η Μαντώ «τα πάντα είναι δανεικά και για όλα αναδρομικά έρχεται η ώρα που πληρώνουμε».

Βέβαια το ίδιο έπαθε και ο Αμερικανός καταναλωτής, δανεικά - δανεικά, αλλά εδώ υπήρχαν και κάποιες σωστές και γερές υποδομές και το αντιμετώπιζον.

Είμαστε επίσης άτυχοι διότι αυτά που τραβάμε εμείς τώρα, τα τραβάμε σε εποχή που τα τραβούν και πολλοί άλλοι λαοί. Ο κάθε ένας κάπου κοιτάζει τον εαυτόν του.

Αλλά θέλω να πιστεύω ότι αν θελήσουμε πραγματικά να αλλάξουμε και να δουλέψουμε σκληρά, υπάρχει η ελπίδα ότι όσο συμμορφωνόμαστε τόσο πιο εύκολη γίνεται η διάθεση

να μας βοηθήσουν.

«Ε.Κ.»: Γυρίζετε στο θέμα της νοτροπίας...

Ανδρέας Δρακόπουλος: Για να αλλάξουμε την νοτροπία μας σε πρώτο στάδιο πρέπει να καταλάβεις ποιος είσαι, τι έγινε, τι έκανες. Να σταματήσεις να βρίζεις τους έξω, και να δεις τι έκανες εσύ, και πως εσύ θα φτιάξεις το σπίτι σου.

«Ε.Κ.»: Να περάσουμε στα αυστηρά δικά μας: Στο θέμα της Ομογένειας οι δωρεές στην Παιδεία μας είναι άκρως σημαντικές. Ποια είναι τα κενά που βλέπετε;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Σαν Ιδρυμα Νιάρχου δεν έχουμε απαιτήσεις να δούμε τίποτε. Σκοπός μας είναι να βοηθήσουμε εκεί που μπορούμε και εκεί που πιστεύουμε ότι με τη βοήθειά μας θα υπάρξει θετική διαφορά. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο θεός μου ήταν Έλληνας, είχε ελληνική ψυχή και ότι θα ήθελε να βοηθάμε ότι σχετίζεται με την Ελλάδα. Προσωπικά σαν Έλληνας θα ήθελα μια πιο οργανωμένη Ομογένεια, αλλά και η Ελλάδα δεν έχει ποτέ ασχοληθεί σωστά με την Ομογένεια, όπως θα έπρεπε για το καλό και των δύο, και ειδικά όταν πρόκειται για μια Ομογένεια που είναι πάρα πολύ σπουδαία και υπάρχει μέσα σε μια πολύ σπουδαία χώρα.

Με στενοχωρεί που βλέπω πάρα πολλές φορές στην εφημερίδα σας τα προβλήματα, τις ασυνεννοήσεις, την έλλειψη ηγεσίας.

Η Ομογένεια σαν σύνολο κάπου

αποτελεί ένας μικρόκοσμος της Ελλάδας. Δυστυχώς τα προβλήματα που έφεραν την Ελλάδα σ' αυτή την κατάσταση καμιά φορά τα βλέπουμε και στην Ομογένεια.

Εδώ βέβαια υπάρχουν άλλου είδους προβλήματα διότι δεν έχει βρεθεί η σωστή ηγεσία η οποία θα συγκεντρώσει την δύναμη της Ομογένειας και θα την καθοδηγήσει σωστά. Και μια σωστά καθοδηγούμενη Ομογένεια θα μπορούσε να βοηθήσει και τη «μπτέρα» πατρίδα στις δύσκολες στιγμές που περνάει.

Και αυτό αφορά τόσο την κληρική όσο και την λαϊκή ηγεσία. Δεν υπάρχει η ηγεσία που θα εμπνεύσει την Ομογένεια να δουλέψει σωστά όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και για τη ίδια την Ομογένεια και για την ελληνική παιδεία και την ελληνική γλώσσα. Έτσι θα αναπτυχθεί και η ίδια και θα γίνει καλύτερη.

Αυτό θα πρέπει να είναι το μέλημα, πώς θα ωριμάσει, πώς θα γίνει καλύτερη και πώς θα ανταποκριθεί στις προκλήσεις του 21ου αιώνα. Δεν πρέπει να μείνουμε μόνο στο πώς απλά θα επιβιώσουμε.

Το θέμα της ηγεσίας είναι και παγκόσμιο πρόβλημα. Δεν έχουμε σήμερα τις ίδιες ηγετικές μορφές που είχαμε στο παρελθόν. Και όλα αυτά σε ένα περιβάλλον με καθημερινά, καινούργια και μεγαλύτερα προβλήματα.

«Ε.Κ.»: Η δημιουργία ιδρυμάτων θα βοηθούσε στην εξέλιξη της Ομογένειας;

Ανδρέας Δρακόπουλος: Υπάρχουν πολλοί που θα μπορούσαν να βοηθήσουν και υπάρχει μια τάση για τη δημιουργία ιδρυμάτων. Σαν Ιδρυμα Νιάρχου έχουμε συμβάλλει όσο μπορούμε. Υπάρχει κάποια ανταπόκριση.

Επανερχόμενοι στο θέμα της ηγεσίας θα μπορούσε κανείς να διερωτηθεί τι ηγεσία θέλουμε, ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας; Αυτό είναι πολύ σπουδαίο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί.

Υπάρχει ένα άλλο βαθύ ερώτημα. Ποιο είναι το ζητούμενο της Ομογένειας, ποια είναι η αποστολή, τι θέλουμε ως Ομογένεια. Χρειάζεται υγιής διάλογος. Και πρέπει να τοποθετήσουμε το θέμα στην πραγματική του διάσταση. Δεν πρόκειται να βρεθεί η κατάλληλη ηγεσία αν δεν ξέρουμε τι θέλουμε. Δεν πρέπει να ζητάμε ηγέτες εάν δεν ξέρουμε ποιοι είμαστε και τι θέλουμε να κάνουμε.

Μήπως χάσαμε τον μπουσούλα και κάπου τα έχουμε «ισοπεδώσει» όλα;

Στο τέλος της ημέρας είσαι αυτό που εκλέγεις. Η Αμερική τα βγάζει όλα αυτά στην επιφάνεια και θέτει αυτό το ερώτημα συνέχεια χωρίς να το αφήνει αναπάντητο.

Σαν Ομογένεια πρέπει να ξεκινήσει αυτός ο διάλογος για το ποιο είμαστε και τι θέλουμε. Πρέπει να προσδιορίσουμε αυτά και μετά να αναζητήσουμε την ηγεσία. Και αυτό ισχύει φυσικά και στην περίπτωση της Ελλάδας.

Δρακόπουλος: Ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας;

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Την ερώτηση «ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας», υποβάλει σε μια εφ' όλης της ύλης συνέντευξη στον «Ε.Κ.», με την ευκαιρία του τέλους του έτους, ο κ. Ανδρέας Δρακόπουλος, συμπρόεδρος του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος». Μια ερώτηση που φαίνεται μεν οφθαλμοφανής, αλλά που όμως σπάνια ή καθόλου δεν έχει τεθεί μέχρι τώρα ως πρόταση προς μελέτη και προβληματισμό.

Αποτελεί κοινή διαπίστωση πολλών ότι στις μέρες μας η Ομογένεια δεν διαθέτει ηγέτες. Και σταματάνε εκεί.

Ο Ανδρέας Δρακόπουλος επικροτεί αυτή την άποψη. Δηλώνει π.χ. ότι «δεν έχει βρεθεί η ηγεσία, η οποία θα συγκεντρώσει τη δύναμη της Ομογένειας και θα την καθοδηγήσει σωστά... Και αυτό αφορά τόσο την κληρική όσο και την λαϊκή ηγεσία...».

Δεν αρκείται όμως στην εύκολη κριτική. Πηγαίνει στην ουσία του θέματος. «Θα μπορούσε κανείς να διερωτηθεί», δηλώνει, «τι ηγεσία θέλεις, ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας; Αυτό είναι πολύ σπουδαίο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί. Υπάρχει ένα βαθύ πρόβλημα στο ποιο είναι το ζητούμενο της Ομογένειας, ποια είναι η αποστολή, τι θέλουμε ως Ομογένεια... Δεν πρόκειται να βρεθεί η πραγματική ηγεσία από τα σπλάχνα μας αν δεν ξέρουμε τι θέλουμε... Μην ζητάμε ηγέτες εάν δεν ξέρουμε ποιοι είμαστε και τι θέλουμε να κάνουμε».

Η συζήτησή μας με τον Ανδρέα Δρακόπουλο, ένα απόγευμα πρόσφατα, περιστράφηκε, περιληπτικά, στα εξής θέματα: Στη φιλανθρωπία, ένα θέμα που στις μέρες μας παίρνει αποκαλυπτικές διαστάσεις σχεδόν σε παγκόσμιο επίπεδο, αλλά αφορά άμεσα και την Ελλάδα:

«Η φιλανθρωπία για μένα αποτελεί πάρα πολύ σπουδαίο έργο, τρόπο ζωής. Απαιτεί πολλή δουλειά για να γίνει σωστά. Φιλανθρωπία κάνεις γιατί πραγματικά το νιώθεις, το θέλεις, και μπορείς. Από την άλλη πλευρά, δεν πρέπει να επιβάλλεις κάτι τέτοιο σε κάποιον μόνο και μόνο

γιατί γίνεται από άλλους πλούσιους. Δεν πρέπει ποτέ να ‘επιβάλλεται’ η φιλανθρωπία γιατί τότε κινδυνεύει να χάσει την αξία της. Πρέπει να παραμείνεις στο νόημα της λέξης ‘φίλος του ανθρώπου’ και να το αισθάνεσαι. Αυτοί οι οποίοι μπορούν να δώσουν χρήματα πρέπει να το κάνουν σωστά και να βοηθούν την κοινωνία...

Σε μια χώρα (την Ελλάδα) που ‘γέννησε’ τη λέξη φιλανθρωπία, και σε μια χώρα που τυχαίνει να υπάρχουν πολλοί με πραγματικά μεγάλες οικονομικές δυνατότητες, υπάρχουν ταυτόχρονα πολλοί που έχουν εκμεταλλευτεί την παραοικονομία και οι οποίοι όχι μόνο δεν πληρώνουν φόρους, αλλά δεν κάνουν καμιά απολύτως ουσιαστική φιλανθρωπική ενέργεια. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την φιλανθρωπία για τις δύσκολες στιγμές που περνάει η Ελλάδα...

Φοβάμαι ότι τόσο στην Ελλάδα, όσο και στον περισσότερο κόσμο, εκτός Αμερικής, πολλές φορές απουσιάζει αυτή η νοοτροπία. Υπάρχει δηλαδή μια άλλη νοοτροπία που δηλώνει ότι προσφέρει, ή γιατί είσαι αφελής ή για να πάρεις κάτι ως αντάλλαγμα. Με άλλα λόγια, η φιλανθρωπία δεν αποτελεί τρόπο ζωής. Δεν είναι λοιπόν μόνο οι φοροαπαλλαγές το κίνητρο για φιλανθρωπία. Χρειάζεται και η σωστή ‘παιδεία’. Είναι δύσκολο εκτός Αμερικής να καταλάβει κανείς πώς λειτουργεί, τουλάχιστον πρακτικά, η φιλανθρωπία. Δεν γίνεται τίποτα εύκολα και από μόνο του», δηλώνει.

Στο μεγάλο έργο με τίτλο το Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος στην Αθήνα, το οποίο συμπεριλαμβάνει τη νέα Εθνική Βιβλιοθήκη, τη νέα Εθνική Λυρική Σκηνή, καθώς και ένα πολύ μεγάλο πάρκο, πάνω από 100 στρέμματα, με προϋπολογισμό 566 εκατομμυρίων ευρώ.

«Το ΚΠΙΣΝ», δηλώνει ο κ. Δρακόπουλος, «είναι το ‘αποκορύφωμα’ τής ως τώρα πορείας μας. Σκοπός μας είναι να συνεχίσουμε να κάνουμε και άλλα σημαντικά έργα. Απλώς στη φάση αυτή, είμαστε ακόμα νέοι, 14-15 χρονών, και αυτό πράγματι είναι το μεγαλύτερο και ίσως σημαντικότερο έργο μας. Η ζωή θα συνεχιστεί και θα γίνουν και άλλα μεγάλα έργα».

Στην προσωπικότητα του Νιάρχου, κοντά στον οποίο εργάστηκε και έζησε για αρκετά χρόνια: «Ο Νιάρχος δούλευε πάρα πολύ σκληρά μέχρι το τέλος της ζωής του. Διάβαζε, ασχολείτο με την κάθε λεπτομέρεια. Δεν ήταν άνθρωπος των γραμμάτων με τη σημερινή έννοια. Από μικρό παιδί είχε μάθε να δουλεύει. Είχε φοβερή διαίσθηση. Διάβαζε, μάθαινε και διέθετε το ‘ταλέντο’ της τελειότητας, τού να κάνει το καθετί όσο το δυνατόν καλύτερα μπορούσε, είτε αυτό ήταν στο χώρο της Ναυτιλίας, είτε του Χρηματιστηρίου, κ.λπ.».

Στην προσωπική του σχέση με τον Νιάρχο:

«Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως ό,τι έχω στην προσωπική μου ζωή το οφείλω στον Σταύρο Νιάρχο. Αυτός πίστεψε σε μένα από τότε που ήμουν μικρός. Βρέθηκα κοντά του τα τελευταία επτά-οκτώ χρόνια της ζωής του όπου εκτός από υπάλληλός του και συγγενής του, έγινα και φίλος του. Ήταν ταυτόχρονα και ο εργοδότης και ο θείος μου, αλλά ήμαστε και φίλοι και περνούσαμε ωραία. Ολα αυτά όμως στα πλαίσια σκληρής δουλειάς και πολλών απαιτήσεων για τελειότητα».

Στο πάντα καυτό θέμα της Ελλάδας:

«Το χειρότερο για μένα είναι ότι χάθηκε το φιλότιμο που ήταν η μεγάλη δύναμη του Έλληνα και του επέτρεπε να κάνει το σωστό. Είναι σαν να τα παραδώσαμε όλα, να παραδώσαμε την ιστορία μας, ποιοι ήμασταν, το σεβασμό στην οικογένεια, στους μεγαλύτερους, στους δασκάλους, στο καθήκον, στο να κάνουμε το σωστό, χάσαμε το σεβασμό προς τους άλλους και στο τέλος προς τον εαυτό μας... Μάθαμε στο εύκολο χρήμα, να μη δουλεύουμε, να τα ρίχνουμε όλοι σε άλλους, και ποτέ να μην αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας. Χάσαμε την υπευθυνότητα και τις υποχρεώσεις μας, και συγχρόνως δεν ήμασταν υπόλογοι για τίποτε...

Δημοκρατία χωρίς υπευθυνότητα και υποχρεώσεις δεν εννοείται. Έτσι φτάσαμε στο χείλος του γκρεμού στο οποίο βρισκόμαστε σήμερα...

Εγώ νομίζω ότι ο Παπανδρέου κάνει πάρα πολύ καλή δουλειά. Πρέπει ο κόσμος να τον πιστέψει και να τον βοηθήσουν όλοι. Χρειάζεται να πιστέψουν ότι η Ελλάδα μπορεί να ξαναγυρίσει στα καλά της χρόνια. Αυτό σημαίνει επιστροφή στην αισιοδοξία, στο φιλότιμο, στην υπερηφάνεια, στη σκληρή δουλειά, στις αρχές, στο σεβασμό, στις υποδομές».

Η συζήτησή μας ολοκληρώθηκε με το θέμα της Ομογένειας, ένα μέρος από το οποίο παρατάθηκε στην αρχή αυτού του άρθρου.

Ολόκληρη η συνέντευξη δημοσιεύεται στη σημερινή έκδοση του «Περιοδικού του Ε.Κ.».

Δεκέμβριος 31, 2010

Ethnikos Kirikas

<http://www.ekirikas.gr/article/75638>

Ανδρέας Δρακόπουλος: Ποιος είναι ο σκοπός της Ομογένειας;

Συνέντευξη από τη σελίδα 1

ματικά το νιώθεις, το θέλεις, και μπορείς. Από την άλλη πλευρά, δεν πρέπει να επιβάλλεις κάτι τέτοιο σε κάποιον μόνο και μόνο γιατί γίνεται από άλλους πλούσιους. Δεν πρέπει ποτέ να 'επιβάλλεται' η φιλανθρωπία γιατί τότε κινδυνεύει να χάσει την αξία της. Πρέπει να παραμείνεις στο νόημα της λέξης 'φίλος του ανθρώπου' και να το αισθάνεσαι. Αυτοί οι οποίοι μπορούν να δώσουν χρήματα πρέπει να το κάνουν οσώτα και να βοηθούν την κοινωνία...

Σε μια χώρα (την Ελλάδα) που 'γέννησε' τη λέξη φιλανθρωπία, και σε μια χώρα που τυχαίνει να υπάρχουν πολλοί με πραγματικά μεγάλες οικονομικές δυνατότητες, υπάρχουν ταυτόχρονα πολλοί που έχουν εκμεταλλευτεί την παραοικονομία και οι οποίοι όχι μόνο δεν πληρώνουν φόρους, αλλά δεν κάνουν καμιά απολύτως ουσιαστική φιλανθρωπική ενέργεια. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την φιλανθρωπία για τις δύσκολες στιγμές που περνάει η Ελλάδα...

Φοβάμαι ότι τόσο στην Ελλάδα, όσο και στον περισσότερο κόσμο, εκτός Αμερικής, πολλές φορές αποσιωπάται αυτή η νοοτροπία. Υπάρχει δηλαδή μια άλλη νοοτροπία που δηλώνει ότι προσφέρεις, ή γιατί είσαι αφελής ή για να πάρεις κάτι ως αντάλλαγμα. Με άλλα λόγια, η

φιλανθρωπία δεν αποτελεί τρόπο ζωής. Δεν είναι λοιπόν μόνο οι φοροπαλλαγές το κίνητρο για φιλανθρωπία. Χρειάζεται και η οσωπή 'παιδεία'. Είναι δύσκολο εκτός Αμερικής να καταλάβει κανείς πώς λειτουργεί, τουλάχιστον πρακτικά, η φιλανθρωπία. Δεν γίνεται τίποτα εύκολα και από μόνο του», δηλώνει.

Στο μεγάλο έργο με τίτλο το Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος στην Αθήνα, το οποίο συμπεριλαμβάνει τη νέα Εθνική Βιβλιοθήκη, τη νέα Εθνική Λυρική Σκηνή, καθώς και ένα πολύ μεγάλο πάρκο, πάνω από 100 στρέμματα, με προϋπολογισμό 566 εκατομμυρίων ευρώ.

«Το ΚΠΙΣΝ», δηλώνει ο κ. Δρακόπουλος, «είναι το 'αποκορύφωμα' της ως τώρα πορείας μας. Σκοπός μας είναι να συνεχίσουμε να κάνουμε και άλλα σημαντικά έργα. Απλώς στη φάση αυτή, είμαστε ακόμα νέοι, 14-15 χρονών, και αυτό πράγματι είναι το μεγαλύτερο και ίσως σημαντικότερο έργο μας. Η ζωή θα συνεχιστεί και θα γίνουν και άλλα μεγάλα έργα».

Στην προσωπικότητα του Νιάρχου, κοντά στον οποίο εργάστηκε και έζησε για αρκετά χρόνια: «Ο Νιάρχος δούλεψε πάρα πολύ σκληρά μέχρι το τέλος της ζωής του. Διάβαζε, ασχολείτο με την κάθε λεπτομέρεια. Δεν ήταν άνθρωπος των γραμμάτων με τη σημερινή έννοια. Από μικρό παιδί είχε μάθει να δουλεύει.

ΑΡΧΕΙΟ «Ε.Κ.»

Στο βήμα διακρίνεται ο συμπρόεδρος του Κοινοφελούς Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος» Ανδρέας Δρακόπουλος ο οποίος ήταν ο κεντρικός ομιλητής της τελετής αποφοίτησης της τάξεως του έτους 2003 του Λυκείου του Αγίου Δημητρίου Αστόριας. Το Λύκειο αυτό, όπως και πολλά άλλα ομογενειακά σχολεία, ευεργετήθηκαν από την γενναιοδωρία του εν λόγω Ιδρύματος.

Είχε φοβερή διαίσθηση. Διάβαζε, μάθαινε και διέθετε το 'ταλέντο' της τελειότητας, του να κάνει το καθετί όσο το δυνατόν καλύτερα μπορούσε, είτε αυτό ήταν στο χώρο της Ναυτιλίας, είτε του Χρηματιστηρίου, κ.λπ.»

Στην προσωπική του σχέση με τον Νιάρχο: «Δεν υπάρχει καμιά αμφιβο-

λία πως ό,τι έχω στην προσωπική μου ζωή το οφείλω στον Σταύρο Νιάρχο. Αυτός πίστεψε σε μένα από τότε που ήμουν μικρός. Βρέθηκαν κοντά του τα τελευταία επτά-οκτώ χρόνια της ζωής του όπου εκτός από υπάλληλος του και συγγενής του, έγινα και φίλος του. Ήταν ταυτόχρονα και ο εργοδότης και ο θεί-

ος μου, αλλά ήμαστε και φίλοι και περνούσαμε ωραία. Όλα αυτά όμως στα πλαίσια σκληρής δουλειάς και πολλών απαιτήσεων για τελειότητα».

Στο πάντα καυτό θέμα της Ελλάδας:

«Το χειρότερο για μένα είναι ότι χάθηκε το φιλότημο που ήταν η μεγάλη δύναμη του Έλληνα και

του επέτρεπε να κάνει το σωστό. Είναι σαν να τα παραδώσαμε όλα, να παραδώσαμε την ιστορία μας, ποιοί ήμασταν, το σεβασμό στην οικογένεια, στους μεγαλύτερους, στους δασκάλους, στο καθήκον, στο να κάνουμε το σωστό, χάσαμε το σεβασμό προς τους άλλους και στο τέλος προς τον εαυτό μας... Μάθαμε στο εύκολο χρήμα, να μη δουλεύουμε, να τα ρίχνουμε όλοι σε άλλους, και ποτέ να μην αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας. Χάσαμε την υπευθυνότητα και τις υποχρεώσεις μας, και συγχρόνως δεν ήμασταν υπόλογοι για τίποτε...

Δημοκρατία χωρίς υπευθυνότητα και υποχρεώσεις δεν εννοείται. Ετσι φτάσαμε στο χειρότερο του γκερεμού στο οποίο βρισκόμαστε σήμερα...

Εγώ νομίζω ότι ο Παπανδρέου κάνει πάρα πολύ καλή δουλειά. Πρέπει ο κόσμος να τον πιστέψει και να τον βοηθήσουν όλοι. Χρειάζεται να πιστέψουν ότι η Ελλάδα μπορεί να ξαναγυρίσει στα καλά της χρόνια. Αυτό σημαίνει επιστροφή στην αισιοδοξία, στο φιλότημο, στην υπεργραφεία, στη σκληρή δουλειά, στις αρχές, στο σεβασμό, στις υποδομές».

Η συζήτησή μας ολοκληρώθηκε με το θέμα της Ομογένειας, ένα μέρος από το οποίο παρατάθηκε στην αρχή αυτού του άρθρου.

Ολόκληρη η συνέντευξη δημοσιεύεται στη σημερινή έκδοση του «Περιοδικού του Ε.Κ.».

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ/ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΕΡ

Αριστερά ο δίασημος ομογενής ταχυδακτυλουργός Καμάρρ, ο οποίος κατάφερε να κεντρίσει το ενδιαφέρον των παιδιών. Επάνω διακρίνονται τα μέλη του Λαογραφικού Ομίλου Αμερικής τα οποία ερμήνευσαν παραδοσιακούς χορούς φορώντας τις αυθεντικές ενδυμασίες.

Πλημμύρισε από αγάπη και δώρα το Σταθάκειο Πολιτιστικό Κέντρο

Του Δημήτρη Τσάκα

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Η κάτω αίθουσα του Σταθάκειου Πολιτιστικού Κέντρου στην Αστόρια, το βράδυ της Πέμπτης βούιζε από τις χαρούμενες φωνές των παιδιών που περίμεναν με ανυπομονησία τον Άγιο Βασίλη με τα δώρα. Η κ. Γιούλιαν Πανταζή, ιδιοκτήτρια του ζαχαροπλαστέιου «Λευκός Πύργος» της Αστόριας, η οποία πριν πολλά χρόνια οργάνωσε και κα-

θιέρωσε τη «Γιορτή της Αγάπης» στη Νέα Υόρκη αγκάλιαζε με περίσσια αγάπη τα παιδιά και τους γονείς τους και συνάμα εξέφραζε την ευγνωμοσύνη διότι με την παρουσία τους λάμπρυναν την εκδήλωση.

Η Γιορτή της Αγάπης για μια ακόμη φορά προσφέρθηκε δωρεάν ένεκα της γενναιοδωρίας της Γιούλιαν Πανταζή που προσέφερε τα γλυκά και τα δώρα που μοίρασε ο Άγιος Βασίλης, καθώς επί-

σης και των αδελφών Κασιόχτη, ιδιοκτητών του «Nerptune Diner», που προσέφεραν τα εδέσματα.

Ο πρόεδρος της Πολιτιστικής Επιτροπής της Ομοσπονδίας Αθηνάσιος Αρώνης, κατά τη διάρκεια της εναρκτήριας ομιλίας του αναφέρθηκε εκτενώς στις άοκνες προσπάθειες όλων των μελών της επιτροπής και στην συνέχεια εξέφρασε την ευγνωμοσύνη για τους βασικούς χορηγούς και για τους δωρητές και υποστηρικτές.

Ο γενικός γραμματέας της Ομοσπονδίας Πέτρος Παλάτουλας συνεχάρη τα μέλη της Πολιτιστικής Επιτροπής και τον Απόστολο Σκοτιδα, καθώς επίσης την κ. Γιούλιαν Πανταζή και τους αδελφούς Κασιόχτη.

Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Ελληνικών Σωματείων Μείζονος Νέας Υόρκης, Ηλίας Τσεκερίδης, τόσο κατά τη διάρκεια της ομιλίας του στην εκδήλωση, όσο και κατά τη διάρκεια των δηλώσεων στον «Ε.Κ.» εξέφρασε την ικανοποίησή του διότι αν και πολλοί από τους δρόμους δεν είχαν κα-

θαριστεί από το χιόνι και ήταν δύσκολα να βρει κανείς χώρο να σταθμεύσει το αυτοκίνητό του, εν τούτοις το Σταθάκειο, όπως επεσοίμανε, «πλημμύρισε από αγάπη».

Στη συνέχεια, ευχίθηκε όπως ο καινούργιος χρόνος χαρίσει υγεία και ευτυχία στην Ομογένεια και όπως το 2011 καταστεί το έτος της εξόδου της γενέτειρας από την κρίση.

Τέλος, αναφέρθηκε και στις εκδηλώσεις της επόμενης εβδομαδιαίας και κάλεσε τους ομογενείς να παραστούν στη γιορτή που θα

διοργανώσουν το άλλο Σάββατο 8 Ιανουαρίου για την 72ή επέτειο της ίδρύσεως της Ομοσπονδίας, στο πλαίσιο της οποίας θα τιμηθούν ο Επίσκοπος Μελόνης κ. Φιλόθεος, και οι κ.κ. Λεωνίδας Λόης, Νικόλαος Βέλιος, Γεώργιος Βαράτος, καθώς επίσης και ο Σύλλογος Βρυούτων Αναβρυτής.

Ο ομογενής ταχυδακτυλουργός Καμάρρ εντυπωσίασε μικρούς και μεγάλους, μαθητές της Σχολής Λουπάκη έκαναν επιδείξεις σε ακροβατικά και καράτε, ενώ ο Χορευτικός Όμιλος Αμερικής ερμήνευσε παραδοσιακούς χορούς.

Η ηθοποιός που γνώρισε το ρατσισμό

ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ. («ΑΠΕ»). Η ομογενής ηθοποιός Άντα Νικοδήμου θεωρείται από τις δημοφιλέστερες προσωπικότητες της αυστραλιανής τηλεόρασης και έχει προταθεί αρκετές φορές για τον τίτλο της κορυφαίας ηθοποιού της τηλεόρασης.

Η Άντα εδώ και χρόνια πρωταγωνιστεί στην πετυχημένη τη-

λεοπτική σειρά του καναλιού «7» που φέρει τον τίτλο «Home and Away». Η ίδια, μελαχρινή και με έντονα τα ελληνικά χαρακτηριστικά της, δηλώνει πως δεν ήταν πάντα εύκολα τα πράγματα.

«Όταν ππάγαινα σχολείο οι συμμαθήτριάς μου με κορόιδευαν και μου έλεγαν να πάω από εκεί που ήρθα. Μόνο που εγώ είχα

γεννηθεί στην Αυστραλία. Εκλαιγα κάθε μέρα και η μητέρα μου εξηγούσε και με παρηγορούσε», είπε η όμορφη και πετυχημένη ομογενής ηθοποιός. Η ίδια πάντως σε κάθε ευκαιρία δεν παύει να εκφράζει την αγάπη της για την Ελλάδα και την Κύπρο.

«Το Άντα», λέει, «προέρχεται από το όνομά μου Ελλάδα».